

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΡΙΣ

Ένα βασιλόπουλο πού λάμπει σά θεός. Ο Κέφαλος στις όχθες τού Ίλισσού. Η κόρη τού Βασιλέως τών Αθηνών. Έρωσ, γάμος και ζήλεια. Ηώς ή έλεος γιάστρα. Ο Κέφαλος τήν παθάνει σάν άγράμματος. Μιά τραγική σκηνή μέσα στό έλος. Τό μοιραίο βέλος

Στις άρχαίες Έλληνικές τραγωδίες μά άπό τίς συγκινητικότερες κ' άπό τίς πιο τραγικές και πιο αίσθηματικές ιστορίες είναι και ή ιστορία τού Κεφάλου και τής Πρόκριδος.

Ο Κέφαλος ήταν γυιός τού Βασιλέως τής Φωκίδος Δηϊωνος, κ' ένα άπό τά θραύστερα βασιλόπουλα τής εποχής του. Μέ τό δική του λοιπόν ζήτοσε γυναίκα τήν όμορφότερη κ' εύγενικότερη κοπέλλα τής Ελλάδος. Και όταν έμαθε ότι θά τήν βρή στό άνάκτορα τού Βασιλέως τών Αθηνών Έρεχθέως, ό Κέφαλος, άφόρσε τήν θραύστερη χλαμύδα, και λάμποντας σά θεός κατέβηε στήν Άττική άναζητώντας τήν άξια συντρόφισσα τής ζωής του.

Έβρήκε τήν Πρόκριδα στις όχθες τού Ίλισσού νά καίει τή σφαίρα μέ τίς φιλονόδες τής. (Πρόκριου έκει πού καίτουν σήμερα λούν-τένους ή ντυματοειέλλες τής Κοσμικής Κινήσεως!). Σάστισε ό πακομοιός ό Κέφαλος άπό τό κάλλη τής και είπε μέσα του : «Νά ! αυτή θά πάρω !». Άλλά και ή βασιλοπούλα δέν έμεινε άσυγκίνητη άπό τή λεβεντιά τού Κεφάλου τό πού μοιρολόισε σ' αὐτή τής πού πιστής φίλης τής : «Δε, καθήμεν ! νά δ νέος πού μού χρειάζεται !». Η φίλη τής βασιλοπούλας ανέλαβε νά μεσολάβη γιά τά περαινέρω και τό είδύλλιο άρχισε αὐτοσχημαί άπό τίς όχθες τού Ίλισσού γιά νά συνεχισθῆ στό Παλάτι τού Έρεχθέως, όπου ό γυιός τού Βασιλέως τής Φωκίδος βρήκε θερμή φιλοξενία. Και γρήγορα-γρήγορα τό έρωτευμένο ζευγάρι ώδηγήθηκε μπροστά στό θωμό τής θεάς Ηώς, όπου εύλογήθηκε κ' έφαγε τό ρόδι πού τούς έδωσε ό Ιερέης τής θεάς, σύμβολο τής πολυτεχνίας !

— Οι σοφοί και ψυχροί έρωτολόγοι δογματίζουν ότι «δ γάμος είναι τάφος τού Έρωτος». Ο Κέφαλος και ή Πρόκρις άπέδειξαν τό άναντίον. Ήταν ένα άρμονικότατο άντρούγιο πού τό έτήλευσαν όλοι. Καυχόταν γιά τήν άμοιβαία άγάπη τους, άλλ' ή φθονερή Νέμεσις έστειλε άγρυπνος, προσμένοντας τήν ευκαιρία νά ρίξη έπάνω τους τήν καταστρεπτική τής σκιά !...

Ο Κέφαλος ήταν πανέμορφος, και είναι γνωστόν πόσο ή θεός τού Ολύμπου άνοσταμούνταν τους νόστιμους άνητούς και πόσο τους προτιμούσαν άπό μερικούς άνάτατους θεούς... Ο Κέφαλος άγαπούσε τό κυνήγι και συχνά περνούσε τήν ήμέρα του κυνηγώντας στις έρημίες και στό δάση. Μέσα στις φυλλωσιές, τό μικροπαντρεμένο βασιλόπουλο φαινόταν άκόμη πού έλευστικό.

Η Ηώς λοιπόν—νύμφη ή θεά εύαισθητη, κόρη τού Ύπεριονος και τής Θείας, κρόδρομος τού Ήλιου—είδε ένα πρωί, άπό τήν κορυφή τού φαλακρού Ύμητου, τόν Κέφαλο νά κυνηγά, έρωτοτυπήθηκε, έπέταξε κάτω, και στάθηκε άκινητοβόλος μπροστά στό νέο κυνήγο. Η καλλονή τής Ηώς ήταν άπειράγαπητη. Και αὐτός ό Όμηρος μέλις τό δάχτυλά τής μπόρεσε νά περιγράψη : «Η ροδωδάκτυλος Ηώς !» μάς λέει.

Η θεά δέν έστάθηκε πολλήν ώραν άναποφάσιστη μπροστά στό θαμπωμένο Κέφαλο. Άνοιξε τήν άγκυλιά τής, τόν έκλεισε μέσα στό θεία τής μπράτσα και τόν έζάλωσε μέ τό φιλά τής...

Έν τούτοις, όταν έπέρασε ή πρώτη ζάλη, ή φωνή τού καθήκοντος σηκώθηκε μέσα τού έπιτημητή :

— Όχι, δέν μπορεί νά γίνει δικός σου ! είπε ό Κέφαλος στή θεά. Η Πρόκρις...

Η Ηώς δέν τόν άφησε νά έτακολούθησ. Έκάγχασε γυναίκεϊον καυχασμόν και είπε :

— Η Πρόκρις σου !... Χά ! Χά !... Μά ταλαίπωρε σύγχε, είσαι βέβαιος ότι είναι δική σου ; δηλαδή μόνο δική σου !...

Η κορηή θεά έόριξε έτσι μέσα στήν καρδιά τού συζύγου τό φαρμακερό σπόρο τής ζήλειας. Κι' ό Κέφαλος άρχισε νά συλλογίζεται τό ένα και τό άλλο—δσα συνήθως μυγιάζονται οι σύζυγοι νέων και ώραιών γυναικών. Έβυσε τέλος μέ άμνηχανία τό κοινάλο τού και είπε :

— Άποδείξεις ! Όθλο άποδείξεις !...

Η θεά προθυμοποιείται νά τού δάση τις άποδείξεις, άρκει ν' άκολούθησ τό σχέδιό τής.

Τόν συμβουλεύει λοιπόν νά μεταμορφωθῆ. Ο Κέφαλος δέχεται, πίνει τά μαγικά σερμπέτια πού τόν ποτίζει ή θεά και άλλάζει μορφή...

Συγχρόνως διαδέχεται ότι ό Κέφαλος γίνεται άφαντος, «θηροάλωτος»—δηλαδή ότι τόν έφάγαν τά θηρία ! Η Πρόκρις νύτνεται σά μαύρα

και κλαίει άπαρηγόρητη.

Ο Κέφαλος λέει μέσα του : «Άφησε νά περάση λίγος καιρός, ύστερα παρουσιάζομαι, νά ίδωμαι άν ή κριία αὐτή θά παριστά τήν Έδμητη Χίρα !»

Πράγματι σέ κάμποσον καιρό, ένας νέος, ό Κέφαλος δηλαδή μ' άλλη μορφή, παρουσιάζεται σ' Ανάκτορα, και μέ διάφορες ψευτιές ζητεί φιλοξενία. Έτσι κατορθώνει νά ξεμοναχιάσῆ τήν Πρόκριδα, τής έκπαρθεί τόν έρωτά του, κλαίει και δένεται άλλ' ή Πρόκρις μένει άπαθή, άτράνταχτη. Πάλι αὐτός έπιμένει, ζητεί νά τήν παρασύρῆ μέ τό λόγια και τής προσφέρει πολύτιμα δώρα.

Σέ μία στιγμή πού ή Πρόκρις, κουρασμένη άπό τή φιλαρία του, ζαλισμένη φέρνει τό χέρι στό μέτωπο και ρεμβαστική φωνάει τόν Κέφαλο και τά χάδια του, ό ζηλιάρης σύζυγος τήν παρεγγεί νομίζοντας ότι ή Πρόκρις άρχίζει νά λογίζεται. Και τότε, βγάζει άπό τήν τσέπη του δεύτερη λήκυθο μέ φίλτρο μαγικό, τό κάνει μοιρολόισι και ξεαναγίνεται Κέφαλος !

— Ίδου έγώ ! φωνάει μέ αὐστηρή φωνή. Άκισση γυναίκα, ένομιζες λοιπόν ότι πέθανα ε ; ότι μ' έφαγαν οι λίκνοι, κ' έτοιμα ζύσουν νά πέσης στήν άγκυλιά τού πρώτου μουσαφιή !... Ντροπή σου !

Άλλ' ή άνάρετη Πρόκρις θυμώνει μέ τή σειρά τής τώρα, βασιλική τής ψυχή έπαναστατεί, και φεύγει... Μισοί τό γένος τών άνδρών, και πηγαίνει στό όρη, μονάχη και άπογοητευμένη...

Έκει βρίσκει τήν θεά Άρτεμιδα, τής διηγείται τό βάσανό τής και ζητεί νά μείνη μαζί τής. Άλλ' ή θεά τού κυνηγίου τής λέει :

— Άφού άπέφρασεσ σέ μένα τήν παρθενική σου ζώνη, δέν έχεις πειά τίποτε μαζί μου. Έπειδή όμως έδικα πάσχει, ίδου σοι χαρίζω ένα κυνηγετικό σκυλλί πού έπεπερά ό δα τ' άλλα, κ' ένα κοντάρι πού δέν λαθάνει ποτέ. Μεταβάλλω δέ και τή μορφή σου, γιά νά ξεγαλάσης εύκολα τόν άντρα σου και νά τού κάνης, ότι σου έκανε αὐτός !...

Έτσι εφοδιασμένη ή Πρόκρις πηγαίνει στό μέρος όπου κυνηγούσε ό Κέφαλος, ό οποίος, φυσικά δέν τήν άνεγνώρισε. Σάν καλός όμιος θηρευτής, έτήλεψε τό σκυλλί τής και τό κοντάρι τής πού χυπούσε άλάθεται τά έλάφια.

— Μου τά πουλάς, ώραία κυνηγίς ; τής λέει κυνιάζοντας τήν κατάρματα.

— Σου τά πουλάω, ώραία κυνηγί, τού άπαντά, άλλ' όχι μέ χρήματα... Μέ άγάπη !

Γιά νά κερδίση τό σκυλλί και τό κοντάρι, ό Κέφαλος δέχεται. Άμέσως όμως ή Πρόκρις έαναπαίρει τή μορφή τής και έπιπλήττει τόν Κέφαλο στήν άντιστασία του. Ο παλαιός έρωσ άνανδώνεται. Ολα λησμονιούνται και τό συζυγικό ζευγάρι, μέσα στό δάσος άλλάζει θεομιά φιλά.

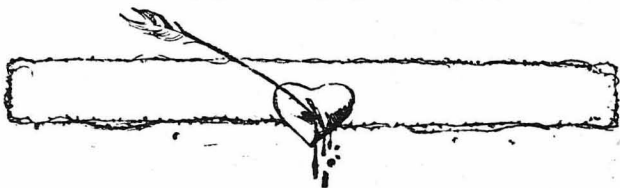
Άλλ' ή Νέμεσις άγρυπνόςσε πάντοτε... Άρχισε τώρα ή Πρόκρις νά ζηλεύη. Αὐτή ήταν πάντοτε πιστή, άλλ' δέν είχε καμιά πεποίθησι στήν άντρική καρδιά. Πρὸ πάντων έφοβόταν τις νύμφες τών δασών, τις άραδευάδες, τών πηγών και τών φυλλομάτων τις έξωτικές κόρες, μη τής ξελογιάσουν— όπως ή Ηώς— τόν άντρα τής, πού τώρα ήταν έπάνω στό άνθος τής ηλικίας του...

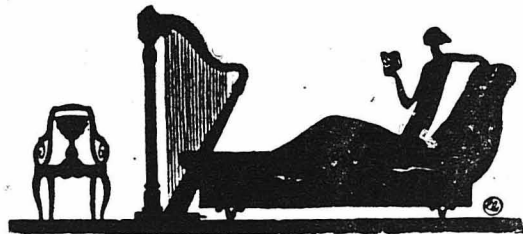
Τόν παρακολουθούσε λοιπόν νύχτα και ήμέρα. Τόν έτερωνούσε μέ τή ζήλεια τής. Τόν κατεκόπευε, κορυμμένη πίσω άπό τους πυκνούς θάμνους, παντού...

Ένα μεσημέρι, ό Κέφαλος, κουρασμένος, εκάθησε μέσα σ' ένα πυκνό άλος, κοντά σέ μία πηγή, έφαγε και πλάγιασε στή χλόη νά τόν πάρη λυγιά. Πλάγι του είχε άκουμπήσει τό τόξο του και τά βέλη του...

Έξαφνα, τού φάνηκε ότι άκουσε έλαφρό όρυθο, και γυρίζοντας τό κεφάλι, είδε ένα θάμνο νά σαλεύη. Ένόμισε ότι είναι κανένα άγρίμ, και χωρίς νά σηκωθῆ, απλάωσε τό χέρι του, παίρνει τό τόξο, βάθει ένα βέλος και τό ρίχνει. Τό βέλος βρίσκει τήν Πρόκριδα κατάρτηθα, γιατί αὐτή ήταν έκει και παραμόνευε !

Ο Κέφαλος άναγογγίζει τή φωνή πού έβγαλε ή πιστή γυναίκα του πέφτοντας, τρέχει στό θάμνο σάν τρελλός και τήν βρίσκει μοιρασμένη, ένώ τό αίμα τρέχει βρούση, βαρύνοντας τό πλάστρο φέρμα τής. Βγάζει τότε τό θανατηφόρο βέλος άπό τήν Πρόκριδα, τήνε παίρνει στήν άγκυλιά του, τήνε φέρνει κοντά στό νερό γιά νά

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΣΠΡΟ ΧΑΡΤΙ

Είνε τὸ κάτασπρο χαρτί
Σάν τὴν ἀπειραχτὴ παρθένα
Δὲν ξέρει ποὺς θά τοῦ ριχτῆ
Καὶ ποιά θά τὸ χαϊδέψῃ πέννα...

Μπορεὶ νὰ λάχῃ Σολωμός
Τὴν λευθεριά μ' αὐτὸ νὰ ψάλλῃ
Μὰ ρεὶ χοντρός λογαριασμός
Νὰ τὸ μαυρίσῃ τοῦ μπακάλῃ...

Μπορεὶ νὰ τύχῃ ποιητῆς
Στὸν Πυρρασοῦ νὰ τ' ἀνεβάσῃ
Μπορεὶ κ' ἄλλός μελανοειδής
Τὴν παρθενιά νὰ τοῦ χυλασῃ...

Μ' αὐτὸ καὶ Νεῦτων ἤμπορεὶ
Κοπέρνικος ἢ Γαλιλαῖος
Νὰ λύσῃ πρόβλημα βαρὺ
Καὶ ν' ἀνατείλῃ κόσμος νέος...

Ἡ Πάπας ἅγιος φοιχτὸ
Ἄ τρεφσμὸ νὰ σφενδονίσῃ
Κ' ἕνα πλανητὴ σερεπετὸ
Σοῦζο, ἀκίνητο νὰ σιήσῃ...

Σ' αὐτὸ ποῦ γράφα τοῦτα ἔδω
Ποιὸ, ξέρεῖ τί θὰ γράφω ἄλλοι;
Μὰ τί με μέλλει; Τραγοῦδῶ
Ἄ, οὐ κ' ἂν μοῦρθῃ στὸ κεφάλι...

Μπορεὶ βιγγίλιο ἱερὸ
Νὰ διαβισθῇ στὸ πρόσωπό του
Ἡ συναξαρι σοφάρα,
Ἡ ἱστορία Δὸν Κιχάτου...

Εἶνε τὸ κάτασπρο χαρτί
Σάν τὴν ἀπειραχτὴ παρθένα
Δὲν ξέρεῖ ποὺς θά τοῦ ριχτῆ
Καὶ ποιά θά τὸ χαϊδέψῃ πέννα...

Κλ. Τριαντάφυλλος (Ραμπλαγῶ)

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Καρδιά μου, τὴν ἐρώτησα θαρρεῖς νὰ λησθῇ
Ἐκείνη ποῦ λατρύω,
Τὸν φλογερὸ σου τὸν καημὸ κ' ὁ πάγος νὰ λυθῇ;
Καὶ μοῦλε: — Δὲν πιστεῖω!

Κ' ἐγὼ—καρδιά, στὸν πόνο σου ἐλπίζεις γιατρεία
Γιὰ τὴν πληγὴ ποῦ σὸ σώζει
Ἄνοιξτε μέσ' στὰ βῆθη σου ἢ ἀσπλαχνῆ Ὀμορφιά;
Καὶ μ' ἀπεκρίθῃ: — Ὅχι!

Καρδιά μου, ποῦ θά πάθουν οἱ τόσος σου καημοὶ
Κ' ἡ θλίψος, σὲ ποῦ κῆμο
Καὶ ποῦ θά βρῶ ἀνάπασι ὁ ἔρμος μιά στιγμὴ;
Καὶ μοῦλε: — Εἰς τὸ μῆμα !..

Ἄγγ. Σημηριώτης

ΣΤΗΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὰ μάτια σου πουλάκι μου μελαχροινό,
ποῦ φῶς μέσ' τὰς καρδιάς σταλάζουν
μὲ τ' ἄστρα τὰ ψυχρὰ στὸν οὐρανὸ
— Μὴ σὲ γελοῦν οἱ ποιηταὶ—δὲν μοῦρίζουν

Ταῖντέρα κάθε ματῆρ νύχτα φωτεινὰ
μὲ καλωσύνη λάμπουν στὰ πελάγη
τὰ βλέπει ὁ ναύτης ποῦ μὲ γνώσι κυβερνᾷ
καὶ ἴσιο δρόμο λάμπει ἐκεῖ ποῦ πάγει

Τὰ μάτια σου τὰ μαύρα, φῶς μου ὁποῖος τὰ ἴδαι
τόσας γλυκάδας καὶ φωτιεῖς γεμάτα
— Ἄς εἶνε καὶ τὸ γνωστοτικότερο παιδί —
θὲ νάβγῃ ἀπὸ τὴν ἴσια του τὴ στράτα.

Γεώρ. Βιζυνηῶς

τῆς, πλύνῃ τὴν πληγὴ καὶ τῆς σταματήσῃ τὸ αἷμα, ἀλλ' ἢ προσπάθειες τοῦ εἶνε μάταιες. Θρηνητώντας ἀπελπιτικὰ ὁ Κέφαλος, ἐπικαλούμενος τοὺς Θεοὺς σὲ βῆθητα, εἶλετο τὸ ὄρατα μάτια τῆς ἀγαπημένης του γυναικὸς νὰ σβῆνουν γὰ πάντα... Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Πρόκριδος ἦταν αὐτὰ:
— Κέφαλε... σὲ συγχωρῶ... γιατί ποῦδὲ ἀγάπησα !...
Ἦταν νεκρὴ. Ὁ Κέφαλος δὲν ἐκράτησε πολλὴ ὥρα ἄψυχο τ' ὄρατο κορμί τῆς. Μανιώδης ἀπὸ τὴν ἀπελπίσῃ, σηκώθηκε κοστώντας ψηλὰ τὸ μορφοῖ βῆλος ποῦ εἶχε θανατώσει τὴν Πρόκριδα, καὶ μὲ μιά δυνατὴ κινήσι τὸμπησε στὴν καρδιά του κ' ἔπεσε νεκρὸς πλάγι στὴν νεκρὴ του ἀγάπῃ !..

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ

ΟΙ ΠΑΜΦΑΓΟΙ

Ἔνας φεβερὸς καὶ τρεμερὸς φαγῶς. Ὁ Παιμφάγος Ταρῶρ. Τὶ ἔβρωγε τὸ τέρας αὐτὸ τῆς πελοποννησιακῆς ἀκρόπολις καὶ γάτες καὶ κουνέλια καὶ πουλιά, ὅλα ὡμὰ ! Στὸ νοσοκομεῖο. Πῶς ἔβρωγε εἰκοσι λίτρες καταπλάσματα !.. Ὁ Πειραιώτης φαγῶς κτλ. κτλ.

Κι ἄλλοτε ἐγράψαμε γιὰ διαφόρους ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἔτρωγαν ὅτι εὗρισκαν μπροστὰ τοὺς, γι' ἀνθρώπους ποῦ λόγῳ τῆς κατασκευῆς τοῦ στομάχου των, ἴσως, μπορούσαν νὰ καταβροχθίσουν ἰσχυρὰ... βῆδια ! Τέτοιους πομφάγους ἀνοφῆρουν πολλοὶς κ' οἱ ἀρχαῖοι συγγραφῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ σύγχρονοι. Ὑπάρχουν δηλαδὴ, ὅπως θά δῆτε παρακάτω, καὶ σήμερ ἑποῖου εἴδους τέρατα...

Οἱ διάσημοι Ἄγγλοι ἱατροὶ καὶ βολόγοι Πέρου καὶ Ἀφρρεντ, στὸ παγκοσμίου κῆρος «Ἰατρικὸ Ἄνθ' κό' τους καὶ σ' ἄλλοις ἔργασι» στὴν λέξι «Βιοημία» ἀναφέρουν τὴν περίπτωσι ἐνὸς διασημοῦ φαγῶν ὀνόματι Ταρῶρ, τὸν ὁποῖο ἐγγνώρισαν προσωπικῶς καὶ ὁ ὁποῖος πῆγαινε στὶς κεντρικῆς πλατείας τοῦ Λονδίνου καὶ προκαλοῦσε τοὺς διαβάτες σὲ στοιχίματα μαζὺ του, λέγοντάς τους ὅτι μποροῖσι νὰ καταβροχθίσῃ ὁσαδήποτε καὶ ὁποιαδήποτε φαγητὰ τὸν προσέφεραν.

Μιά μέρα μπροστὰ σὲ διαφόρους ἄλλους ἱατροὺς, ὁ Ταρῶρ, καταβροχθίσῃ 35 λίτρες πατάτες ὡμές καὶ ἀκαθάρσιες καὶ δύο μεγάλα καλῆθια μήλα ! Ἐπειὰ δὲ ἐπειθῆ δὲν ἔβλεπε νὰ τοῦ προσφέρουν ἄλλο φαγητὸ ἄρχισε νὰ καταβροχθίζῃ φελούς, κουκούτσια ἀπὸ φρούτα καὶ χελύκια ! Ὅλα ὅμως αὐτὰ ποῦτρώγας, ὅλα αὐτὰ ποῦτρώγας μέσα του, τὸν ἔκαναν νὰ υποφέρει συχνὰ ἀπὸ πόνους τοῦ στομάχου καὶ νὰ καταφεύγῃ κάθε λίγο καὶ λιγὸν στὸ νοσοκομεῖο... Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1790 ὁ Ταρῶρ κατατόχησε ἐξελθόντως σὲ γάλοιο σύνταγμα. Ἐπειδὴ ἴσως τὸ συστατικὸ του δὲν τοῦ ἔφθανε, ἐκτελέσας τὴν υπηρεσίαν καὶ τὶς ἀγγορίες ἄλλων συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι εἰς ἀνάταλλαγμα τοῦ παραχωροῦσαν τὸ συστατικὸ του, τὸ ὁποῖο καταβροχθίζε ὡς τὸ τελευταῖο ψ.χουλο !

Μιά μέρα στοιχημάτισε μὲ κῆποιον νὰ καταβροχθίσῃ ἕνα τέταρτο βωλίου, τοῦ ὁποῖου τὸ βῆρος ἦταν ἴσο μὲ τὸ βῆρος τοῦ σώματός του, καὶ τὸ καταβροχθίσας πράγματι, κερδίζοντας εἶσι τὸ στοιχίμα. Μέσα σὲ τέσσερας ὄρες καταβροχθίσας, μιά ἄλλη μέρα, 145 λίτρες κρέας ! Δηλαδὴ 45 ὀκάδες !..

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς συναδέλφους του ὁ Ταρῶρ καὶ συγγόνους νὰ κατευνάσῃ τὴν πείνα του, καταβροχθίζε ὡμοῦς γάτους, κουνέλια καὶ πουλιά, εἶσι καθὼς ἦσαν καὶ ἔπειτα ἔκανε ἐμετὸ κ' ἔβγαζε τὸ δῆμα τους καὶ τὰ στερὰ τους !..

Ἐπίσης καταβροχθίζε—ἀφοῦ τὰ σκότωνε προηγουμένως—χέλια καὶ φειδια τοῦ νεροῦ, τὰ κατάνει δὲ χωρὶς νὰ τὰ μασσᾷ καθόλου ! Μιά μέρα καταβροχθίσας ἕνα ὀλόκληρο γεῖμα τὸ ὁποῖον εἶχε ἐτοιμασθῆ γιὰ δεκαπέντε ἐργάτας !..

Σημειώθων ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ αὐτὰ γεγῆματα, ὁ Ταρῶρ φοῖστανε φρικτὰ, ἢ κοιλία του τεντωτόταν εἰς τιμῆμα, συγγόνους δὲ τὸν κυριεῖε μιά νύκτι ἀνατανίκτη. Πλάγιασε τότε καὶ ἔπεφτε ἐπὶ 12—15 ὄρες σ' ἕναν βαθὺ καὶ ἀδιάκοπο λήθαργο τοῦ χειρᾶτου βῆα !

Κατὰ τὸ 1800 ὁ Ταρῶρ ἀρρώστιασε βαρετὰ ἀπ' τὸ στυχίλι του καὶ μετεφέρθη στὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ἔβγαλε κολῆ, ἀλλὰ δὲν κινήσῃ διήκασε ἢ ἀνάρρωσας του ὑπέφερε διαρκῶς ἀπὸ πείνα φοβερῆ, ἂν καὶ τοῦ ἔδωναν τροφὴ γιὰ τέσσερας !..

Μιά νύκτι τέλος δὲν μέρερε νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὴν πείνα. Ὑπέπερε ἀπερλήγαστα. Σηκώθηκε λοιπὸν σιγᾶ-σιγᾶ, πῆγε ὡς στὴν ἀποθήκην τῶν φαρμάκων καὶ ἐκεῖ καταβροχθίσας εἰκοσι λίτρες... καταπλάσματα καὶ δέκα λίτρες σκόνῃ μουστοῦχιδος φτεωγμένη, μὲ ἔβδι γιὰ νὰ γρηγορηθῆ γιὰ καταπλάσματα, χωρὶς νὰ πειθῆ τίποτα ὁ ἀθελῶφοβος !..

Ὅλα αὐτὰ ὅσο ἀπίθανα κ' ἂν ἀπαινῶνται εἶνε ἀληθέστατα. Τὰ γράφω δὲ σοβαροῖ ἐπιστημῆς. Ἄλλοις σὲ, μήπως δὲν εἶν ἔτι καὶ στὸν Πειραιᾷ ἕνας ἐνδοξὸς φαγῶς, ὁ ὁποῖος κ' εἶνε γιὰ δέκα, καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει καταβροχθίσαι ἑκατομμύρια μαρτίαν γιὰ γουστὶ ὄκ μῃ ; Ὁ κ. Νιρβάνας μαλιστα, τὸν ἴκαμε πρὸ καιροῦ καὶ χρενωγῆ γρημα...